

24-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ লগত দেহসহিত যি আছে সেই সকলো বলিহাৰ কৰি নিমিত্ত (ট্ৰাষ্টী) হৈ চম্ভালা,
তেতিয়া মমত্ব আতৰি যাব”

*প্ৰশ্ন:- সকলো ব্ৰাহ্মণ সন্তানে কি যুক্তি নিশ্চয়কৈ শিকিব লাগে?

*উত্তৰ:- সেৱা কৰাৰ যুক্তি নিশ্চয় শিকিব লাগে। ৰুচি থাকিব লাগে - কেনেকৈ সিদ্ধ কৰি কওঁ - পৰমাত্মা কোন হয়।
তোমালোকে পিতাৰ শ্ৰীমত পাইছা - চেম্বল (সুবুদ্ধিপূৰ্ণ) হৈ পিতাৰ বাণী শুনোৱা। এনেদৰে ভাল ভাল পুস্তিকা,
কাৰ্ড ছপোৱা যাতে মানুহে জানিব পাৰে যে পৰমাত্মক সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱাটো তেওঁক ইনচাল্ট (অপমান) কৰাহে
হয়। তোমালোক সন্তানসকলে তীৰ্থ যাত্ৰী সকলৰ বহুত সেৱা কৰিব পাৰা।

*গীত:- যিচ্কা সাথী হৈ ভগৱান.... (যাৰ সংগী ভগৱান.....)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। সন্তানসকলেহে এই গীতৰ অৰ্থ বুজে, বাকী যিয়ে গীতটি গাইছে তেওঁ ইয়াৰ অৰ্থ
একোকে বুজি নাপায়। তেওঁৰ লগত ভগৱানো নাই আৰু তেওঁ এয়াও নাজানে যে ভগৱানে কেতিয়া আহি সন্তানসকলক
স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। পিতাই নিজেই আহি সন্তানসকলৰ সন্মুখত নিজৰ পৰিচয় দিছেহি। সেই পিতাই এতিয়া
তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে আৰু তোমালোকে (জ্ঞান) শূন্য আছা। তোমালোকেহে তুফানৰ (ধুমুহা) কথা বুজি পোৱা।
তেওঁলোকেতো কেলামিটিজ (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ) আদিক ধুমুহা বুলি ভাবে। এয়াতো পাঁচ বিকাৰৰূপী মায়াৰ ধুমুহা। পুৰুষাৰ্থত
মায়াই বহুত বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰে। কিন্তু, সেইবিলাকৰ চিন্তা কৰিব নালাগে। কেৱল বাবাক ভাল দৰে স্মৰণ কৰিলেহে সেই
ধুমুহা আঁতৰি যায়। বাদশ্বাহৰ সন্তান হ'লে নিশ্চয় থাকিব - আমাৰ পিতা বাদশ্বাহ। সেই বাদশ্বাহীৰ আমি মালিক। নিচা
থাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো কিছুমানৰ এনেকুৱা দৃঢ় নিশ্চয় আছে আৰু পিতাক নিজৰ কৰি লৈছে। নিজৰ
কৰি লোৱাটো মাহীৰ ঘৰলৈ যোৱাৰ নিচিনা কথা নহয়। মোৰতো কেৱল এজন শিৱবাবা, দ্বিতীয় কোনো নাই। বহুতো
সন্তানে এই কথা বুজি নাপায় সেই বাবে মায়াৰ ধুমুহাই তেওঁলোকক হায়ৰাণ কৰে আৰু পিছলৈ পিতাকে এৰি দিয়ে।
দুনিয়াত ভগৱানক যথা ৰীতি কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকল আচলতে শিৱালয়ৰ নিবাসী। এতিয়া বৈশ্যালয়
হ'ল। বৰ্তমান মনুষ্য বান্দৰতকৈও অধম হৈ গৈছে। মনুষ্যৰ ক্ৰোধ বান্দৰতকৈও বেছি। মনুষ্য হৈও এনে কাম কৰে, সেয়েহে
তেওঁলোকক বান্দৰতকৈও অধম বুলি কোৱা হয়। ভাৰতবাসীৰ সকলোতকৈ ডাঙৰ শত্ৰু কোন, যিয়ে তেওঁলোকক
বান্দৰতকৈও অধম বনালে - এয়া কোনেও নাজানে। পিতাই কয় - তোমালোকে অন্তৰ ৰূপী দাপোনত নিজৰ চেহেৰা
চোৱা। তোমালোক প্ৰথমতে কি আছিল! এতিয়া পিতাই তোমালোকক যোগ্য কৰি তোলে। কিন্তু যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে
তেওঁক মায়াই অযোগ্য কৰি দিয়ে।

পিতাই শ্ৰীমত দিয়ে - দেহসহিত যি তোমালোকৰ ওচৰত আছে সেয়া সকলো বলিহাৰ কৰা। তেতিয়া তোমালোকক নিমিত্ত
বনাই দিম। তোমালোকৰ মমত্ব আতৰাই দিম। তোমালোক অৱলাসকলৰ বাবে অতি সহজ। ৰাজস্থানৰ ফালে ৰজাসকলৰ
নিজৰ সন্তান নহ'লে সন্তান তুলি লয়। গৰিবৰ সন্তান ধনীৰ তোলনীয়া হ'লে, তেতিয়া কিমান আনন্দিত হয় - মই ইমান
সম্পত্তিৰ মালিক হওঁ! ডাঙৰ মানুহৰ সন্তানসকলৰো খুউব বহুত নিচা থাকে যে আমি মই কৌটিপতিৰ সন্তান। এই
জ্ঞানৰতো তেওঁলোকৰ খবৰেই নাথাকে। তোমালোকে জানা যে এই জ্ঞানত কিমান গভীৰ নিচা থাকে! শ্ৰীমতত চলিলে শ্ৰেষ্ঠ
হ'বা, নচলিলে হ'ব নোৱাৰিবা। ভগৱানে কয় - তোমালোকৰতো কোনো প্ৰকাৰৰ চিন্তাই নাই। দিনে-ৰাতিয়ে তোমালোকৰ
নিচা থাকিব লাগে যে আমাক বাবাই ২১ জন্মৰ বাবে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। আমি বাবাৰ সন্তান হৈছো। প্ৰকৃততে, সকলো

শিৱবাবাৰ সন্তান। কিন্তু এতিয়া শিৱবাবা আহি বাস্তৱত (প্ৰেক্ষিকেলত) নিজা সন্তান বনায়। এতিয়া তোমালোক সন্মুখত বহি আছে, তোমালোকে জানা, শিৱবাবাই আমাক আপোন কৰি স্বৰ্গৰ লায়ক হ'বলৈ মত দিয়ে যে সন্তানসকল, কাৰো নাম-ৰূপত আৱদ্ধ নহ'বা। এজন শিৱবাবাৰ নাম-ৰূপহে বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। তেওঁৰ নাম-ৰূপেই মনুষ্যৰ পৰা পৃথক। পিতাই কয়, তোমালোক মোৰ আছিলো, নিৰ্বান ধামৰ বাসিন্দা আছিলো। কিয় তোমালোকে পাহৰি গ'লা নেকি যে আমি আত্মাসকল পৰমধাম, শান্তিধাম অথবা নিৰ্বান ধামৰ বাসিন্দা হওঁ? আমাৰ স্বৰ্গ হৈছে শান্তি। এই শৰীৰ হৈছে ইন্দ্ৰিয় কৰ্ম কৰিবৰ বাবে। নহ'লে চৰিত্ৰ কেনেকৈ ৰূপায়ন কৰিবা? আমি আত্মা নিৰকাৰী দুনিয়াৰ বাসিন্দা - এই কথা সমূলি নাজানে। এই সকলো কথা মনুষ্যইহে জানিব, জন্তুৱে জানিব জানো। পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিছে সেইবাবে নিজকো পাহৰি গৈছে যে আমি আত্মা হওঁ। কোৱা হয় যীশুখ্ৰীষ্ট, ইব্ৰাহিমক পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঠাইছিল। তেনেহ'লে নিশ্চয় পঠিয়াই দিওতা কোনো পিতা আছে। এয়াতো তোমালোকে জানা যে ড্ৰামা অনুসৰি প্ৰতিজনেই আহি থাকে। পঠিয়াই দিয়াৰতো কোনো প্ৰশ্নই নুঠে। বৰ্তমান সময়ত মনুষ্য অজ্ঞান আন্ধাৰত আছে। পিতাক, নিজকে আৰু ৰচনাক কোনেও নাজানে। মই আত্মা হওঁ, এই শৰীৰ পৃথক। আমি আত্মাবিলাক তাৰ পৰা আহিছো - এই সকলো কথা বাবাইহে আমাক মনত পেলাই দিয়ে আৰু বাবাই কয়, সকলোকে মনত পেলাই দিয়া। তোমালোকৰ নিমন্ত্ৰণ বহুত ভালকৈ ছপা কৰা আছে। শিৱৰ চিত্ৰও আছে। এওঁ বাবা হয়, এই লক্ষ্মী নাৰায়ণ হৈছে প্ৰাপ্তি। লিখা আছে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে হোৱাৰ অধিকাৰ লৈ লোৱা। তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ বিদ্যাৰ্থী। সেই ধনীসকলৰ সন্তানে পঢ়িলে কিমান সুখী হ'লহেঁতেন! কিন্তু, তেওঁলোক আমাৰ আগত একোৱে নহয়। অল্পকালৰ সুখৰ বাবে পৰিশ্ৰম কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে চিৰকালৰ বাবে সুখ পোৱা। এই কথাও তোমালোকেহে ক'ব পাৰা। য'তেই নোযোৱা হাতত নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ যাতে থাকে। ক'বা, এওঁ সকলো আত্মাৰে পিতা, স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়, তেওঁৰ পৰা প্ৰাপ্তি কেনেকৈ পাব পাৰি সেই কথা লিখা আছে। এই নিমন্ত্ৰণ উৰা জাহাজৰ পৰা বিতৰণ কৰিব পাৰা। খবৰ কাগজতো দিব পাৰা। ডাঙৰ ডাঙৰ সকলে নিমন্ত্ৰণ পাই যাব। এই উৰা জাহাজ বিনাশৰ কাৰণেও নিমিত্ত, লগতে তোমাৰ সেৱাৰ কাৰণেও নিমিত্ত হয়। এই কামটো দুখীয়াইতো কৰিব নোৱাৰে কিন্তু পিতা হ'ল দৰিদ্ৰ নিবাসী। দুখীয়া সকলেহে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰে। ধনীসকলতো মমত্বৰ মাজত আৱদ্ধ হৈ আছে। সমৰ্পিত হ'বলৈ হৃদয় বিদাৰিত হয়। কণ্যা-মাতৃসকলৰ এই সময়তে ভাগ্য উদয় হয়।

পিতাই কয়, এই মাতাসকলৰ দ্বাৰাই ভাৰত আৰু সাধু-সন্ত, বিদ্বান সকলৰ উদ্ধাৰ কৰিব লাগিব। আগলৈ সেই সকলো আহিব। এতিয়া তেওঁলোকে ভাৱে আমাৰ দৰে আৰু কোনো নাই। তেওঁলোকে এইটো নাজানে যে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিয়েই পিতাই ৰাজযোগ শিকায়। তেওঁলোকৰ হঠযোগ, কৰ্ম সন্যাস বেলেগ। ভগৱানে নিশ্চয় আহি স্বৰ্গৰ মালিক বনাব। গতিকে, তোমালোকে কিমান সুখী হ'ব লাগে। বাবাই ভক্তিমাৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ বহুত মৰমেৰে লগত ৰাখিছিল। শ্ৰীকৃষ্ণৰ চিত্ৰ চাই বহুত সুখী হৈছিল। বাবাই সন্তানসকলক বুজায় যে নিজৰ আৰু আনৰ কল্যাণ কৰিবলৈ হ'লে সেৱাত লাগি যোৱা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যটো বহুত স্পষ্ট। উত্তৰাধিকাৰ হৈছে দৈৱী সাম্ৰাজ্য। ওপৰত শিৱবাবা আৰু তলত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, বুজাবলৈ কিমান সহজ! গতিকে, সকলোকে নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পাব লাগিব। য'ত বহুত মানুহ যায়, তাত এই পুস্তিকা নিশ্চয় বিতৰণ কৰিব লাগে। কোনেও একো ক'ব নোৱাৰে। যদি কোনোবাই কিবা কয়, তেতিয়া আমি সিদ্ধ কৰি বুজাই দিম যে পিতা যাৰ পৰা স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি হয়, তেওঁক তোমালোকে সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱা! পিতাই কয় - চোৱা, এনেকৈ মোৰ অপমান কৰা! মই স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ, মোক আকৌ তোমালোকে শিল-পাত্থৰৰ মাজত আছো বুলি কৈ দিছা! এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমত পাইছা যে এই পুস্তিকা খুব বিতৰণ কৰা। অমৰনাথ যাত্ৰালৈ মানুহ জুম বান্ধি যায়, তাত গৈ বিতৰণ কৰা। ইয়াত লিখা আছে - যজ্ঞ, তপ, তীৰ্থ আদি কৰিলেও মোক নোপোৱা। কিন্তু, বুজোৱাজন সুবুদ্ধিপূৰ্ণ হ'ব লাগিব। বুজাব লাগে তেওঁ হ'ল ঈশ্বৰ পিতা। কেৱল ভগৱান, ঈশ্বৰ, পৰমাত্মা বুলি ক'লে পিতা শব্দটো নাহে। ঈশ্বৰ পিতা বুলি কলেহে পিতা শব্দটো আহে। আমি সকলো এজন পিতাৰে সন্তান। যদি

পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী হয়, তেন্তে কি পৰমাত্মা পতিত হৈ গ'ল? তেওঁ হ'ল উচ্চতকৈ উচ্চ। তেওঁৰ স্মাৰক হিচাপে মন্দিৰো আছে। গতিকে সন্তানসকলৰ যুক্তিৰে সেৱা কৰাৰ ৰুচি থাকিব লাগে। যাত্ৰাত গৈ বহুত সেৱা কৰিব পাৰি। সেয়া হ'ল পাৰ্থিৱ যাত্ৰী আৰু তোমালোক হ'লা আত্মিক যাত্ৰী। বুজাব লাগে তোমালোক ক'লৈ যোৱা। শংকৰ-পাৰ্বতীতো সূক্ষ্ম বতনত থাকে। ইয়ালৈ ক'ব পৰা আহিব। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। গতিকে, এনেকৈ তোমালোকে বহুত সেৱা কৰিব পাৰা। বেচৰা ভক্তসকলে বহুত হাবাথুৰি খাই থাকে, গতিকে তেওঁলোকৰ ওপৰত দয়া কৰিব লাগে। তেওঁলোকক কোৱা - তোমালোকে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি গৈছা। হিন্দু ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? সেৱাতো বহুত আছে। সন্তানসকল আগবাঢ়িব লাগে। পিতা আহিছে স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি দিবলৈ, তথাপি মায়াই নাকত ধৰি একেবাৰে বিমুখ কৰি দিয়ে সেয়েহে মায়াৰ পৰা বহুত সাৱধান হৈ থাকিব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল বাপদাদাৰ সন্মুখত বহি আছা। দুনিয়াই জানো এইয়া জানে যে পিতা সন্মুখলৈ আহিছে। সকলো আত্মাৰে জ্যোতি নুমাই গৈছে। একেবাৰে নুমাই নাযায়, অলপমান পোহৰ থাকে। পুনৰ পিতা আহি জ্ঞান ঘূত ঢালে। যেতিয়া কাৰোৱাৰ মৃত্যু হয়, তেতিয়া চাকি জ্বলাই থয়। ইয়াত যোগেৰে আত্মাৰ জ্যোতি জগাই তোলা হয়। জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰি থাকে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ প্ৰখ্যাত। সেই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ লোকসকলেতো অনেক প্ৰকাৰৰ হঠযোগ শিকায়। একো লাভ নহয়। অধঃপতিত হৈ থাকে। যোগেশ্বৰৰ অবিহনে আন কোনেও যোগ শিকাব নোৱাৰে। যোগ শিকাওঁতা হৈছে ঈশ্বৰ, তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ।

পিতাই কয় তোমালোকক এতিয়া যোগ শিকাই আছো। এতিয়া তোমালোকৰ ৮৪ জন্মৰ ভূমিকা পূৰা হ'ল। কাৰোৱাৰ ৮৪ জন্ম, কাৰোৱাৰ ৬০, কাৰোৱাৰ এক-দুই জন্মও হয়। তোমালোক সন্তানসকলে বহুত সেৱা কৰিব লাগে। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। গালিও তোমালোকেহে খাবলগীয়া হয়। বাবাই গালি খায় যেতিয়া সন্তানে নাখাব জানো! কষ্ট সহ্য কৰিব লাগিব। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আকৌ এনেকুৱাই হ'ব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পাৰচ বুদ্ধিৰ বনাওঁ। এনেকুৱা পিতাক বহুত স্মৰণ কৰা উচিত-যিয়ে আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়। তেওঁ কয় - সন্তানসকল জীয়াই থাকা, স্বৰ্গৰ ৰাজ্য লোৱা। এনেকুৱা মিঠা পিতাক তোমালোকে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰানে? স্মৰণৰ দ্বাৰাহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যি পাপৰ বোজা বাকী আছে, সেয়া ইয়াতেই শেষ কৰিব লাগিব। যদিহে যোগ নলগোৱা তেন্তে শাস্তি খাব লাগিব। সেই সময়ত পিতাই সাক্ষাৎকাৰো কৰায় - তুমি হৈ আকৌ আঁতৰি গৈ অসুৰ হৈ গ'লা। তোমালোকে আৰম্ভণিতে সাক্ষাৎকাৰো কৰিছিল। আচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা, সদায় সুৰক্ষিত সন্তানসকলক মাতা-পিতাৰ স্নেহ ভৰা স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। সন্তানসকলে বুজিব লাগে যে আমি এই শৰীৰ এৰি আমাৰ মিঠা ঘৰলৈ যাম। এতিয়া ইয়াত থাকি অলপো ভাল নালাগে। এতিয়া আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাম। কেৱল পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। তাৰ পৰা আকৌ স্বৰ্গধামলৈ যাম। এই যাত্ৰা অতি আচৰিত, ইয়াত মায়াই বহুত বাধা দিয়ে। আচ্ছা !

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা, বাপ-দাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুড্ মৰ্নিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

- (1) এজন শিৱবাবাৰ নাম-ৰূপ বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে আৰু অন্য কাৰোৰে নাম-ৰূপত বান্ধ খাই যাব নালাগে।
- (2) মায়াৰ ধুমুহালৈ ভয় খাব নালাগে। মোৰতো এজন শিৱবাবা, দ্বিতীয় কোনো নাই... এইটো বিধিৰে ধুমুহাক আঁতৰাই দিব লাগে।

***বৰদান:-** সকলো ব্যৰ্থ চক্ৰৰ পৰা মুক্ত হৈ নিৰ্বিল্প সেৱা কৰোঁতা অখণ্ড সেৱধাৰী হোৱা

সেৱাতো সকলোৱে কৰে, কিন্তু যিয়ে সেৱা কৰিও নিৰ্বিল্প হৈ থাকে, তেওঁৰ মহত্ব বহুত। সেৱাৰ মাজত যাতে কোনো ধৰণৰ বিঘ্ন নাহে। বায়ুমণ্ডলৰ, সংগৰ, আলস্যৰ... যদিহে কোনো ধৰণৰ বাধা আহে, তেনেহ'লে সেৱা খণ্ডিত হৈ যায়। অখণ্ড সেৱাধাৰীয়ে কেতিয়াও কোনো বিঘ্নত আহিব নোৱাৰে। অলপমানো সংকল্পতো বিঘ্ন যাতে নাহে। সকলো ব্যৰ্থ চক্ৰৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকা তেতিয়া সফল আৰু অখণ্ড সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হ'ব।

*শ্লোগান:- যি অন্তৰ আৰু মগজুৰে সত্যনিষ্ঠ, তেৱেঁই পিতা তথা পৰিয়ালৰ মৰমৰ পাত্ৰ হয়।

!!ওম শান্তি!!
